

Arrest

nr. 151 547 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. STEVENS, die loco advocaat D. ABBELOOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw actuele verklaringen bent u een Oekraïens staatsburger genaamd D. T. (...), van Armeense origine, met domicilieadres te Druzhba, Poltava.

U verklaarde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat uw moeder M A. (...) (O.V. X), vluchtte eind 1989 of begin 1990 na het uitbreken van het conflict in Nagorno-Karabach samen met uw twee oudere zussen naar de provincie Rostov, Russische Federatie, waar ze in het dorp Tchaltar ging wonen. Daar werd u geboren. In 2000 vertrokken jullie naar Oekraïne waar jullie in de stad Poltava gingen wonen. Uw moeder ondernam meerdere pogingen om een officiële verblijfsregistratie te bekommen, maar haar aanvraag werd telkens geweigerd. Daarom konden u en uw zussen nooit naar school gaan. Uw

moeder onderwees jullie thuis. Omdat ze de politie geld betaalde, kon ze wel goederen op de markt verkopen en op die manier in jullie levensonderhoud voorzien. In 2011 kreeg u problemen met enkele vrienden van u. Toen u op een dag samen met hen naar de sauna was gegaan, hadden ze gezien dat u besneden was. Ze dachten dat u moslim was en bedreigden u. Op een avond vielen ze jullie appartement binnen en sloegen u in elkaar. Uw moeder was op dat moment niet thuis. U vertelde haar over uw problemen met deze personen. Daarna leefden jullie nog enige tijd ondergedoken bij vrienden van uw moeder. Uw moeder besloot om het land te verlaten. In december 2011 vertrok u samen met uw moeder verborgen in de laadruimte van een vrachtwagen naar België. Uw twee zussen moesten achterblijven, omdat er niet genoeg plaats was in de vrachtwagen. U en uw moeder vroegen op 15 december 2011 asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 28 februari 2012 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 8 mei 2012 deze weigeringsbeslissing. U en uw moeder gingen niet in beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Uw zus D. A. (...) (OV 7.536.607) kwam op 28 juni 2012 in België toe en vroeg 4 dagen later voor het eerst asiel aan. Ook in het kader van de asielprocedure van uw zus, nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing op 23 november 2012. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 11 april 2013 deze weigeringsbeslissing. Uw zus diende geen cassatieberoep in.

Eind oktober, begin november 2012 keerde u vrijwillig terug naar Oekraïne. U reisde naar Poltava. Vandaar uit reisde u door naar uw vader in Alushta, op de Krim. Uw moeder kwam u in februari 2013 daar vervoegen. Uw zus A. (...) keerde eind mei 2013 terug naar Oekraïne en kwam jullie in september 2013 op de Krim vervoegen.

Op 16-17-18 februari 2014 woedde er een hevige strijd in Simferopol tussen Rusland en Oekraïne. U nam samen met uw moeder, uw vader en uw twee zussen deel aan betogingen in Alushta. Uw moeder hielp het eten klaar maken, uw zussen verzorgden de gewonden. U werd eenmaal in elkaar geslagen. Het waren massale betogingen met 10 000 man. Er braken vechtpartijen uit tussen de betogers en de gemaskerde politieagenten en er vonden beschietingen plaats. Mensen werden zomaar doodgeschoten, zeker de mensen vooraan in de betoging. Op 18-19 februari verdwenen uw zussen spoorloos tijdens deze meeting. Op 20 februari werd het lichaam van uw vader dood terug gevonden. Hij was één van de doodgeschoten slachtoffers van de meetings. U en uw moeder waren bang om ook slachtoffer te worden van het geweld op deze meetings en daarom besloten jullie het land opnieuw te ontvluchten. Uw moeder reisde naar Lvov om de reis te regelen. U kwam als eerste terug naar België.

Op 4 maart 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U gaf aan dat de problemen die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voorbracht juist zijn maar dat u uw eerste asielaanvraag had ingediend met valse identiteitsgegevens. U verwees voor deze tweede asielaanvraag naar de problemen die u en uw familie op de Krim hadden ondervonden. Verder vreest u opgeroepen te worden voor het leger en in de strijd te worden gedood.

Uw moeder vertrok een aantal dagen na u, eveneens uit Oekraïne. Zij vroeg op 12 maart 2014 voor de tweede maal asiel aan. Echter op het gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken kwam u moeder niet opdagen. Haar tweede asielaanvraag werd door de dienst Vreemdelingenzaken afgesloten op 15 mei 2014 met een afstand van de asielaanvraag (technische weigering). Op 20 mei 2014 vroeg uw moeder voor de derde maal asiel aan. Zij verwees in het kader van haar derde asielaanvraag eveneens naar de problemen die jullie op de Krim ondervonden.

Uw zus A. (...) kwam in september 2014 opnieuw toe in België en zij vroeg op 12 september 2014 voor de tweede maal asiel aan en ook zij verwees naar de doorstane problemen op de Krim.

Ter staving van uw asielaanvraag, legde u volgende documenten voor: uw Oekraïens binnenlands paspoort, een USB stick (video over mensen voor een militair commissariaat) en een oproeping voor het leger.

B. Motivering

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van de huidige politiek oorlogssituatie in Oekraïne, omwille van de problemen die u en uw familie ondervonden op de Krim en omdat u door het leger zou opgeroepen worden en u vreest in de strijd gedood te worden (CGVS 16/06/2014 p. 8-11, 11/07/2014 p. 7-11; 2/09/2014 p. 3-8)

Vooreerst dient vastgesteld te worden uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beoordeling werd gebaseerd op tegenstrijdige en vage verklaringen over kernelementen van het asielaanvraag en wegens het onvoldoende ondernemen van pogingen om uw verblijfssituatie te regulariseren. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u géén beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling

ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

Voor zover u zich in uw huidige aanvraag nog steeds baseert op de elementen en motieven aangehaald tijdens uw vorige asielaanvraag (de problemen in 2011 en 2012), kan het volstaan te verwijzen naar de beoordeling van deze aanvraag (cf. supra), aangezien u (noch uw moeder of zus) hierover nieuwe elementen naar voor brengen.

Er moet worden vastgesteld dat ook uw nieuwe asielrelaas op verschillende punten niet aannemelijk weet te maken.

Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat u tijdens uw eerste asielaanvraag een valse identiteit opgaf aan de bevoegde Belgische asielinstantie, met name M. T. (...), zonder staatsburgerschap. U beweerde half Armeens, half Azerisch van origine te zijn, geboren op (...) te Tchalgar, regio Rostov-on-Don in de huidige Russische Federatie (DVZ verklaring 1e AA; CGVS 06/02/2012 p. 2). In het kader van uw tweede asielaanvraag gaf u uw echte identiteit (D. T. (...), Armeens van origine, geboren te Ararat (Armenië) op (...). U beschikt over het Oekraïens staatsburgerschap (DVZ verklaring 2e AA; CGVS 16/06/2014 p.3). U stelt op het gehoor in juni 2014 dat u werd aangeraden om een valse naam te geven, wat jullie dan ook hebben gedaan. Jullie waren onervaren (CGVS 16/06/2014 p. 3). Van een asielzoeker mag echter redelijkerwijze verwacht worden dat zij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, ongeacht welke vermeende invloeden van buitenaf er ook spelen. Dat u luisterde naar "de raad van anderen" kan het afleggen van bedrieglijke verklaringen niet vergoelijken. U bent immers verantwoordelijk voor de verklaringen die u zelf aflegt en zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS werd uitdrukkelijk gewezen op het belang van uw verklaringen. Deze vaststelling ondersteunt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag verder, en ondermijnt tevens uw algehele oprechtheid.

U verklaarde in het kader van uw huidige asielaanvraag dat op 16-17-18-19-20 februari 2014 manifestaties plaatsvonden te Alushta. U en uw familie (vader, moeder en zussen) namen deel aan deze manifestaties. U gaf aan dat tijdens deze manifestaties mensen werden doodgeschoten, waarvan uw vader één van de slachtoffers was. Door de chaos tijdens deze manifestaties verdwenen uw zussen spoorloos (CGVS 16/06/2014 p. 10). Echter uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat te Alushta in de maand februari 2014 slechts 1 manifestatie plaatsvond en dat deze zonder enige vorm van geweld was doorgegaan. Daar er volgens de toegevoegde informatie slechts 1 geweldloze manifestatie heeft plaatsvonden in februari 2014, namelijk op 27 februari 2014, kan er geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde doorstane ervaringen en problemen (dood van uw vader, verdwijning van uw zussen) tijdens manifestaties (met geweld) in Alushta in de periode 16-20 februari 2014. Indien er dermate buitensporig geweld zou gebruikt zijn, kan immers verwacht worden dat dit uitgebreid in de media aan bod zou gekomen zijn.

Wat betreft uw vrees opgeroepen te worden voor legerdienst en uw vrees in de strijd gedood te worden (u legde een oproepingsbrief voor militaire dienst d.d. 10/02/2014 voor), dient vooreerst te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen kan slechts toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire acties, of onoverkomelijke gewetensbezwaren.

Welnu, in casu dient te worden geoordeeld dat door u geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van één van deze redenen internationale bescherming toe te staan.

Opgemerkt moet worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u reeds werd opgeroepen voor de militaire dienstplicht maar dat u omwille van medische redenen (Scoliose, misvorming aan de rugwervel) ongeschikt werd verklaard voor militaire dienst (CGVS 11/07/2014 p. 5). Redelijkerwijs kan verwacht worden dat de Oekraïne autoriteiten bij een mobilisatie eerst en vooral beroep zullen doen op gezonde

jonge mannen, zonder medische problemen, wanneer ze hen oproepen om te gaan strijden. Uit aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt bovendien dat personen die naar het front worden gestuurd eerst medisch moeten goedgekeurd zijn. Bijgevolg is de kans dat u op het front zou moeten strijden uiterst klein.

U verwees verder algemeen naar uw vrees voor het leger. U gaf aan dat u geen legerdienst wou doen omdat ze u dan zouden inzetten om te strijden, wat u niet wilde. U wilden niet gedood worden en u weet dat mensen spoorloos verdwijnen daar (CGVS 16/06/2014 p.11; 11/07/2014 p. 9).

Wat betreft uw vrees om ingezet te worden bij het intern conflict en daarbij gedood te worden, dient opgemerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen komt niet naar voor dat uw vrees voor het leger is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire acties maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet militair en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld. Er dient vastgesteld te worden dat u aangaf geen problemen te hebben met het leger op zich. U zou indien u geen rugproblemen had, uw legerdienst hebben vervuld. Volgens u leert men in het leger veel zaken, wordt je daar opgevoed. U zou geen bewaar hebben gehad om gerekruteerd te worden voor het leger, enkel niet om te gaan strijden (CGVS 11/07/2014 p. 10). Desondanks bent u van oordeel dat het de plicht is van militairen om zich in te zetten bij het huidige intern conflict in uw land (CGVS 11/07/2014 p. 10).

Nog betreffende uw vrees voor het leger, verklaarde u dat u in februari 2014 werd opgeroepen voor legerdienst. De oproepingsbrief werd afgeleverd op uw propiska adres te Poltava. (CGVS 1107/2014 p. 5, 6). U werd er op gewezen dat het merkwaardig was dat u in februari 2014, op een moment er geen verplichte legerdienst was, werd opgeroepen. U reageerde door te vragen hoe het dan kon dat uw vriend deze brief had gezien. Het zou niet kunnen dat hij liegt, noch dat hij een reden heeft om te liegen. Na nadrukkelijk te zijn gevraagd deze oproepingsbrief voor te leggen, bezorgde u het Commissariaat-generaal de originele oproepingsbrief. Wat betreft de oproepingsbrief voor het leger dat u voorlegde, u had met uw vriend contact opgenomen en hij had u bevestigd dat hij deze gelukkig nog had, moet worden opgemerkt dat het document een opmerkelijke anomalie bevat. Volgens de oproepingsbrief werd u opgeroepen zich te melden op het adres Sjevtsjenka straat 78, waarvan u verklaarde dat het het adres was van het militair commissariaat te Poltava. Echter de oproepingsbrief bevat een stempel van de dorpsraad Te Mychailvka, provincie Zapoizzja, wat een totaal andere regio is dan Poltava. Gewezen hierop zei u dat u niet wist hoe het kwam, misschien was het papier van daar. Alles kan volgens u. Het verbaasde u zelf. Het document was opgestuurd door uw vriend en u had het zelf nooit gelezen (CGVS 02/09/2014 p. 10). Uw uitleg voor de discrepanties in de oproepingsbrief overtuigt niet. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het document volledig. Naast het feit dat het weinig aannemelijk is dat u op het moment dat militaire dienstplicht was afgeschaft zou zijn opgeroepen, kan verwacht worden dat deze oproepingsbrief van het militair commissariaat te Poltava, zou zijn uitgereikt door de dorps/stadsraad van Poltava en dat het een stempel op het document zou aangeven dat het werd uitgereikt te Poltava. Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het voorgelegde document en uw verklaringen hierover.

Wat betreft uw verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees

voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Druzhba regio Poltava (provincie Poltava) waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

U verwees naar de problemen die u tijdens uw eerste asielaanvraag had besproken om aan te geven dat u niet kon terugkeren naar Poltava. Echter opgemerkt moet worden dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd.

De door u in het kader van uw huidige asielaanvraag voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw Oekraïens binnenlands paspoort bevat persoonsgegevens die niet in vraag worden gesteld. Hieruit blijkt ten andere uw registratie in het dorp Droeshba, Poltova district. De USB stick (video over mensen voor een militair commissariaat) wordt evenmin betwist. De oproeping voor het leger werd reeds hierboven gemotiveerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de “schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing – schending van de materiële motiveringsplicht”. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid EVRM, in een derde middel van het redelijkheidsbeginsel en in een vierde en laatste middel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus wederom de “schending van het recht van verdediging door gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.2. De schending van het artikel 5, eerste lid EVRM kan evenmin dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande

uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Waar verzoekende partij in haar verweer op summere wijze verwijst naar het door haar voorgehouden asielaanvraag, en in het bijzonder naar het overlijden van haar vader en het verdwijnen van haar zus, oordeelt de Raad dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6. Aangaande de aan het verzoekschrift toegevoegde foto's waarvan verzoekende partij stelt dat het een "afgebrante woning" betreft, merkt de Raad op dat deze foto's geen bewijs vormen voor een vrees voor vervolging dan wel voor het lopen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hoofde van verzoekende partij daar deze foto's niet meer tonen dan een deels vernield huis. Bovendien kan aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

2.2.7.1. Verzoekende partij oppert dat door verwerende partij niet op afdoende wijze werd geantwoord op de door haar ingediende asielaanvraag, dat zij haar wantrouwen tegenover "administratieve beslissingen in eigen land" heeft meegenomen naar België en dat verwerende partij onwillig is zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van haar concrete situatie.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij niet preciseerd welk door haar voorgehouden asielmotief niet door verwerende partij in overweging werd genomen. Verder kan door de Raad niet worden ingezien op welk motief van verwerende partij in de bestreden beslissing het verweer wantrouwig te zijn tegenover administratieve beslissingen in eigen land en dit wantrouwen te hebben meegenomen naar België ook maar enige betrekking kan hebben. Indien verzoekende partij de

bestreden beslissing wantrouwt, staat beroep open bij de Raad wat zij *de facto* heeft ingesteld. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de onwilligheid van verwerende partij niet aantoonst. Immers blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing dat verwerende partij alle door verzoekende partij voorgehouden asielmotieven in overweging heeft genomen en verwerende partij op uitgebreide wijze motiveert waarom aan het voorgehouden asielaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partij laat na in haar verzoekschrift ook maar de minste motivering desbetreffend *in concreto* aan te vechten. Daar verzoekende partij nalaat de motieven van de bestreden beslissing die doen besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaas concreet te weerleggen en aldus haar relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen, kan door de Raad geen onwil in hoofde van verwerende partij worden vastgesteld in het zich vormen van een waarheidsgetrouw beeld van de situatie van verzoekende partij.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel met de loutere bemerking dat voor haar "*de plaatselijke situatie in Oekraïne nog steeds gevaarlijk is*" niet aan dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend heeft gesteund (administratief dossier, stuk 25, deel 1) niet correct zou zijn en verwerende partij dan ook verkeerdelijk concludeerde dat de actuele veiligheidssituatie in Druzhba regio Poltava (provincie Poltava) op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als een dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. Verzoekende partij voegt bij aangetekend schrijven van 2 juli 2015 nog twee stukken toe aan haar verzoekschrift.

Het medisch attest van 15 april 2015 bevat enkel de vaststelling dat verzoekende partij een probleem heeft aan de neus en klachten heeft over haar linker ribbenrooster. De Raad stelt vast dat buiten deze medische vaststellingen er geen oorzaak van deze aandoeningen wordt vermeld waardoor enige link met het voorgehouden asielaas afwezig is. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe dit attest vermag de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielaas te herstellen.

Het tweede stuk betreft – volgens de inventaris – informatie betreffende de situatie in Oekraïne en het herkomstland van verzoekende partij. De Raad wijst erop dat dit stuk niet gesteld is in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 neemt de Raad bij gebreke aan een dergelijke vertaling deze documenten niet in overweging.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting een niet-geïntariseerde bundel stukken neerlegt stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, tweede lid van de vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2.11. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonst dat het asielaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De

opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.12. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT